מי שאני ולרב נחמן בר יצחק דאמר אפילו לרבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לקידושין ניתנו במאי מוקים לה? מוקים לה כרבי אליעזר דאמר לשפחות אחר שפחות הוא דלא מצי מזבין לה אבל לשפחות אחר אישות מצי מזבין לה בעי ריש לקיש מהו שימעיד אדם לבנו קטן בנו אמר רחמנא=בנו כל דהו או דילמא בנו דומיא דידיה מה הוא גדול אף בנו גדול אמר רבי זירא תא שמע "איש *פרט לקטן אשר יגאף את אשת איש" *פרט לאשת קטן ואי אמרת מיעד אם כן מצינו אישות לקטן אלא מאי אינו מייעד אמאי לא ממעט ליה קרא תיפשוט מינה דמייעד? אמר רב אשי הבא ביבם בן תשע שנים ויום אחד הבא על יבמתו עסקינן דמדאורייתא חזיא ליה מדו דתימא כיון דמדאורייתא חזיא ליה וביאתו ביאה הבא * עליה מתחייב באשת איש קמ"ל מאי הוי עלה? תא שמע *אמר ר' אייבו א"ר ינאי אין יעוד אלא בגדול אין יעוד אלא מדעת מה טעם קאמר מה טעם אין יעוד אלא בגדול לפי שאין יעוד אלא מדעת ואיבעית אימא מאי "מדעת" *מדעת דידה דתני אבי בריה דרבי אבהו *אשר לא יעדה מלמד שצריך ליעדה הוא תני לה והוא אמר לה בקדושי יעוד ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה *דאמר מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו רב נחמן בר יצחק אמר אפילו תימא לקידושין ניתנו רב ניתנו שאני הכא דאמר רבא אמר רב נחמן "אומר אדם לבתו קטנה צאי וקבלי קידושין=מדרבי יוסי ברבי יהודה, לאו=אמר רבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו וכי משייר בה שוה פרוטה הוו קידושי הכא נמי ל"ש ואמר רבא אר' נחמן "המקדש במלוה שיש עליה משכון מקודשת מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו האי הלואה היא והיא גופא=משכון היא

במאי מוקי לה כרבי אליעזר · פי' בקונטרס ועד השתא מהדרינן לתוקומי דלא כרבי אליעזר דשמוטי הוא לפי' ר"ת דגרים הכא במאי מוקי לה כר' עקיבא ס"ל דעד השתא מהדר לתוקומי כרבי אליעזר משום דרבנן דר' שמעון קיימי כוותיה דאמרי אבל לא נפשות ור' שמעון נמי הכי לית ליה אלא מסוסיף עוד אבל לא לנפשות אחר נפשות:

איש פרט לקטן · ואף על גב דקטן שנולד לו בן עומדין הוא מ"מ לית ליה כר' עקיבא דקטן ד"ת שיתה נהרג כיון שהחזה נהרגת על ידו":

ומדאורייתא חזיא ליה · פי' בקונטרס דזקוקה לו וביאתו ביאה לכל דבר וקנאה ליורשה וליטמא לה כדתנן (נדה דף מה.) בן ט' שבת על יבמתו קנאה וקנה זה חיו אלא מדרבנן ולפוסלה מן הכהן כדתנן בהחזה רבה (יבמות דף נו:) עטו ביאת בן ט' כמאמר בגדול אבל ליורשה ולטמא דבריס לא הוי כהחזו ולכן כ"ל דמדאורייתא חזיא ליה בעלמא כגון שהיה היכס גדול וקטן זה ביאתו ביאה לעומר שאם בא על אחת מכל עריות שבתורה מומתים על ידו מהו דתימא הואיל ומדאורייתא כו' לעומר לי לא הוי קנין דמעטיה ר"ח מדאורייתא תשובה כאשתו קמ"ל שאיט קונה אותה אלא מדרבנן כדאמרינן בעלמא (שם) עטו ביאת בן ט' כמאמר בגדול: **תרתי** · פי' בקונטרס הא בהא תליא לעומר מדע מילתא היא דכיון שאין יעוד מועיל לא בגדול שהרי קטן לא מצי לשווי שליח לקדש אבל תלמוד פי' תרתי לעומר דסתמי להדדי דרישא דאמרי' אין יעוד אלא בגדול משמע אפילו בקטן ורישא דאמרי' אין יעוד אלא מדעת משמע אפילו בגדול דר' יוחנן ור' שמעון ס"ל דאין יעוד מועיל לא בגדול ולא בקטן אלא מדעת והדר אמרינן אין יעוד אלא מדעת משמע אבל מדעת לא מהני: **אומר** אדם לבתו קטנה לאי וקבלי קידושיך מדר' יוסי.

תימה מאי להא דאמרינן פשיטא למה לי למתקדם לפילו היה לומר מן מנה לפלוני ומתקדם בתי לך היתה מקודשת מדעת ע"י עצמה לא היה לומר בכסוב שיהיה מועיל לעניו יעוד ול"ש היכך היא מתקדשת בתומר לה לאי וקבלי קידושיך והלא קטן ליס בר זכייה מן התורה כדמשמע פ"ק דב"מ (דף יב.) דקטנה אין לה יד לזכות בעלמא ואמרינן דמליאת הקטן לר' יוסי אין בו גזל גמור אלא מדבריהם בעלמא גבי יעוד דהתס דין הוא שתזכה (ג) בשאר שליח אלא מחילת שיעבוד בעלמא וי"ל דבדעת אחרת מקנה לה יס לה זכייה מדאורייתא כדמשמע בפ' [האומר] (גיטין סה.) דפריך לרב חסדא דאמר אחד זה ואחד זה קונה לעצמו ושיט זוכה לאחרים מהניא דאומר לחס לעבדו ולשפחתו העבריים הילך משוח הלזו ופדה מהן מעבד שי ושפחה עבריה קטנה היא ודחי בעלין שליט נקוב דרבנן מכלל שהיה רולה להוכיח מזכה לשליו לאחרים מן התורה:

במלוה שיש עליה משכון מקודשת מדר' יוסי בר' יהודה · אין לפרש דמיירי במשכון שלא בשעת הלואה דקאי לה מדרבי יצחק דאס כן היה לו להביא כאן דרבי יצחק כמו שמביא לעיל (דף ח:) גבי קידשה במשכון מקודשת ולעיל היה לו להביא דרבי יוסי ברבי יהודה אלא אפי' במשכון בשעת הלואה חייבי לה משכון אלא שמוחל לה את המלוה ואע"פ שהמשכון בידו להא המקדש במלוה שיש עליה משכון קאמר ולא המקדש במשכון ול"ש כיון דמקדש בהאי מחילת מלוה לפילו בלא משכון אמרי' דמקודשת [דף ו:] לעיל* ולמה תאו לריכין ללמוד מר' יוסי ו"ל דהיכא דמשכון נקוב טפי דס"ד דלא סמכה דעתה כיון שאיט מחזיר לה משכון קמ"ל מילתא דרבי יוסי דמקודשת ול"ש היכי נילף מרבי יוסי ברבי יהודה מיעוט מחזיר ולא ביעוד מחזיר לה המשכון הייט נופה להא נופה משכון היא והכא אין מחזיר לה משכון ו"ל דפשיטא ליה דאין עיקר היעוד במחזיר משכון אלא מחמת מחילת שיעבוד המלוה לחוד ו"ל לדקדק דקסבר ר' יוסי בר' יהודה דעבד עברי אין גופו קנוי דאי גופו קנוי מה ענין זה אצל מלוה שיש עליה משכון אין כאן מלוה כלל אלא מקדשה בהקנאת גופה לעצמה ומיהו ו"ל דע"כ לא בהקנאת גופה שהיא קנויה לו מקדשה דאס כן אין לך מקדש בלא שטר שחרור ובלא הפקר: מבל

הגהות הב"ח
(ג) תוס' ד"ה לומר וכו' דין הוא שמזכה בשיור בתיו וכו' כדמשמע בפ' המקבל דפריך:

גליון הש"ם
גמ' מהרי מה שכב קאמר · בעין זה ביאר דף יד ע"ב בגמ' מציעא דף י"ד ס"ב: שם מדעת דידה · עיין לעיל דף ה ע"ב תוס' ד"ה שכן ישבו בס"כ:

קפר א מיי' פ"ה מהל' מיאורי כ"י ה"ה סלכה יח:
קפה ב ג מיי' שם פ"ע סלכה ה:
קפו ד מיי' פ"ל מהל' עבדים סלכה ז:
קפו ה ו מיי' שם סלכה ח:
קפח ז מיי' שם סלי ו:

קצ ט מיי' פ"ה מהל' אישות סלי יד סמג שם טוש"ע אה"ע סימן כח סעיף יח:

מפרנסי נכ
מאן דאמר
[ע"ל דאמר]
נקמן מה.
מאן דאמר
מאן דאמר